

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne i Sølv-Bryllups og Kronings-Aaret 1840

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 58. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_678-txt-shoot-idm1699/facsimile.pdf (tilgået 03. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

for vort Liv, derom ille Døden overbeviste os om det Modsatte, saa hvad der er Syndens Sold, er ogsaa en Oplysning, alle Syndere behøve for at give Gud Ven og taffe Ham for Livet, hos hvem des Silde er, og det maa da ille undre os, at Gud har faaet lidet eller ingen Tak for det naturlige Liv i sin bedste og yndigste Skikkelse, som Folkelivet er, indtil Døden lærde os, at et Folk lever ligesaa lidt af sit Land og Tungemaal, sine Love og Indretninger, som Mennesket lever af Brod alene, uden et Ord, som udgaar af Guds Mund og aander Liv i Stovet, multer de Levende med Beskjæftelse. Kun Døden har da lart os at stiumne paa Livet som en Guds Gave, men Vardemmen vilde ille nytte, derom ille Livet var vendt tilbage, thi ogsaa her gælder det, at de Døde kan ikke præste Herren; og hvortides fulde vi nu kunne talte Gud for det ny Liv, som roter sig i vort Modersmaal, i Fædrenes Minde og i Alt hvad der angaaer os som et eget Folk med sine „forordnede Tider og sin Boligs bestilledte Grundser,“ uden ogsaa at uebbede os den Guds Beskjæftelse, hvor ved det ligefom gienfodte Folkeliv ene kan opholdes, vore og udvise sig til Gavn og Glæde for os og de kommande Slægter, og naar fulde vi alvorligere og inderligere giøre denne Bon, end paa Dagen, da vor ny Konge salves og krones!

Er det nemlig Aanden, som gør levende, Folke-Aanden, som staber og opholder Folke-Livet, hvad kan da som Dannemand være os vigtigere, end at denne Aand bejaler Majesteten paa Danmarks Throne, bejaler vor vindstrakte Konge, der umuelig kan

have Magt og Myndighed til at giøre meget Godt uden ogsaa at have den til at giøre meget Ondt, til at hemme som til at fremme, til at forbære, som til at forhindre Folkelivet. Jo klarere derfor det er os, des glædeligere maa vi finde det, at mellem Sprogene af den Hellige Skrift, som vor Konge udvalgte til sin Kroning og Salving, hyder dette af første Samuels Bog: saa tog Samuel Oliv-Hornet og salvede David midt imellem hans Brødre, og Herrens Aand kom hestig over ham fra den samme Dag og fremdeles. Visstok kan vi, joen oplyste Chrifne, hverken mene at den Hellige Aand med det kristelige Liv styrkes uden ved Troen og Doaben, heller ikke tilknyttes vores kirkelige Vorere og Tilskyndende den Huldmagt til at halve, som Gud kun gav Israels Upperrste-Præster og Propheter i det Gamle Testamente; men naar vor Konge betræger Folket som sine Brødre, da er Folket Hjerte hos Ham, og naar Kongen onster og beder, at Herrens Aand maa komme hestig over Ham, med Kraft og Vijsdom fra det Høje til at føre Septeret og Sværdet, saa Kronen strækker, Thronen besættes, Dødsstab bever, Godhed jubler, Riget blomfører og den sande Gud aeres, Hans Ravn forhørliges blandt os, naar Kongen onster det og vil at vi derom skal forene vores Bonner med Hans, da kan og maa vi trostig sige Amen, visse poa, at netop Folketets gode Aand, som staber, nærer og opholder Folkelivet, vil komme hestig, komme valdig over Kongen fra denne Dag og fremdeles. Ja m. B. de er alle Herrens Ander, de Valdige i Mogt, som staar for Hans Anførlig og

udrette som Engle Hans Wrinde, i det de høre paa Hans Ords Afsø, og hvor Kongen og Folket bede Herren om Hans Aand til at oplyse og oplyse, styrke og synmstre, styrke og ræde, forbinde og forene dem i broderlig Kærlighed, der sender Han dem den af sine Aander, som Han ved, de af Naturen har Lyse til og kan have tilfølles, og det er nobenhvigt Folksaanden, der, som en usynlig, men virkelig Kraft, har fra Begyndelsen stiftet deres Tungemaal og alt det Folles og Folelige i deres naturlige Tankegang, deres gamle Sæder og Bedrifter, Sange, Lære og Indremlinger, thi kun denne Aand kan de Alle høre tilfølles, styrkes og oplyses af til at forstørre Folkelivet, gaae deres affulne Bei og udrette deres bestikkede Sternning til Skaberens Vre. Den Aand, som er over alle Engle og har, som det hørdes paa Pindebudagen, og spores gennem hele Christi Kirkes Historie, alle Tungemaal i sin Magt, Faderens egen Aand, den Hellig-Aand, han kan visuelt det Samme og langt mere end det; thi han kan forene alle Folkesæder til Det i Christus Jesu, med evigt Liv og himmelst Kyss; men hvor er det Folk paa Jordens Krebs, som enten ganske eller dog for storti Dele havde Sind til ei at leve deres eget Liv, men Hans, som er dob og opstanden for os! Dog, selv om der sandtes et saadant magefælt Folk, der alle med een Mund hav faderen i Jesu Navn om Hans Hellig-Aand, saa vilde han dog sende sin Engel som Fortsæter og Hevold at berede Herren Bei, og det vilde blive Folgets Aand og Engel, thi kun forgjører har Hedning-Fol-

lene tankt, de kunde tilgå sig Israels Forteim og Fortætterer for dette Liv, saa deres Konger kunde være som David, deres Sangere som han og Asaph, deres Prædikanter som Profeterne og Herrens Fortsæter hos dem som Døberen, der af Moders Liv var holdt med den Hellig-Aand. Det staar frestet: Israel er Hans Fortsætter og han har ikke saa gjort ved noget andet Folk, og vil vi ikke troe det, men som Folk satte os ved Siden ad Israel, da valle vi kun forgjører efter hvad vi umuelig kan maa, og gaae Slip ad vor bestillede Deel; men vil vi nojes med Hans Raade, hvis Kraft fuldkommes i vor Skrøbelighed, da opstiller han hos os den Aand, som fra Aarldsdid var over vores store Mand, Konger og Kongivere, Helte og Sanger, saa bænde vi og vort Modersmaal udvilles til Alt hvad vi af Naturen er stikkede til, og hvor da Kongerne er saa dybe til deres at opholder, vil Det findes opladt for det store Evangelium, og Hjerlet forberedt til at satte det evige Liv, som Guds Raade gav i Christus til Alle som troe, uden fortæller paa Jøder og Græker, Slyther og Barbare.

Og se, m. B. Dette er aabenbart begyndt at stee, for vi vidste det, thi ligesom Vandernes Aand, der udgjedes over Apostlerne, kændtes derpaa at han havde alle Tungemaal i sin Magt, saaledes kændes hvort Folks Aand derpaa at han har dels Modersmaal i sin Magt, og saa vist derfor som vort Modersmaal, gennem mange Aarhundreder forsømt og forsøgt til andaeligt Brug næsten alveles dødt og magtesløst, i den sidste Tid er levet op og ufsolder

